

lig, har fundet det mest effektive svar over for spekulanternes forsøg på at ryste vores valuta.

Vi har i Europa, føler jeg, fulgt den rigtige linje. Og med den finansielle krises forløb i erindring er det helt afgørende, at vi holder fast i, hvad vi godt ved er det rigtige. Hvis vi ønsker at stabilisere grundlaget for en fortsat udvikling af vores velfærdssamfund, er der brug for at have et stærkt valutasamarbejde i Europa. At isolere os, at løsne båndene, at løsne samarbejdet er ikke vejen. Vejen frem er at trække på samme hammel, samordne og samarbejde mellem landene om vores økonomiske politik frem for at arbejde imod hinanden og risikere at eksportere arbejdsløshed til hinanden.

Vi så, hvor galt det kunne gå under den anden oliekrise specielt i 1978-79. Her så vi netop, at resultatet af mangel på samarbejde blev en ny massiv vækst i arbejdsløsheden, og det ønsker regeringen ikke at bidrage til. Vi føler i regeringen et dybt ansvar for beskæftigelsens udvikling, arbejdsløshedens bekæmpelse. Og vi ved af smertelig erfaring fra 1970'erne, hvor galt det kan gå, hvis vi ikke deltager aktivt i et fornuftigt samarbejde. Derfor skal vi være med. Derfor skal vi hele tiden vurdere: Hvad er bedst for Danmark?

Den faste kronekurs er og bliver en hjørnesten i regeringens økonomiske politik. Målet har været at sikre lave renter, lav inflation og stabile valutaforhold. Det er nu en gang godt for forbrugerne og for opsparingen og for investeringerne. Det øger handelen, og det fremmer simpelt hen også en god beskæftigelsesudvikling. En sådan fast kronekurspolitik kan indimellem virke fristende for nogle. Men al erfaring viser, at resultatet er negativt for små lande, hvis man bevæger sig væk fra den faste valutakurs og den faste kronekurs for Danmarks vedkommende.

Jeg skal ikke nævne nogen navne, men blot sige, at en af vore nærmeste naboer har gjort smertelige erfaringer på feltet, og min hollandske kollega f.eks. vil givet bekræfte, at efter devalueringerne af den hollandske gylden i starten af 1980'erne tog det næsten 10 år, inden den hollandske rente på ny var så lav som den tyske rente. Jeg synes, at netop sammenstillingen med Holland og erindringen om, at også Holland i dag står som en meget stærk økonomi med god beskæftigelse og lav arbejdsløshed også sammenlignet med Danmark, er et godt eksempel på, hvad der tjener et land i Europa bedst.

Tallene for Danmarks økonomi viser uden for enhver tvivl, hvad vi alle sammen godt ved: Fastkurspolitikken har tjent os godt, og det tjener os fortsat godt, at vi altid søger det mest forpligtende internationale samarbejde også på valutakurspolitikområdet. Derfor er regeringen også umådelig tilfreds med aftalen om ERM II, som det hedder på teknisk dansk, eller om et tæt samarbejde mellem de nye eurolande og Danmark.

Når så euroen starter den 1. januar 1999, står Danmark uden for. Det har den danske befolkning besluttet, og det respekterer vi naturligvis, sådan som vi hidtil har sagt det, og som vi også gør fremover. Men det er jo ikke det samme som at sige, at vi ikke skal diskutere, hvad konsekvenserne er, og det er jo heller ikke det samme som at sige, at vi ikke skal diskutere: Hvad er fordele og ulemper ved at stå inden for eller uden for?

Med aftalen har regeringen sikret, at vi kan videreføre den danske fastkurspolitik, når euroen starter. Den ny ERM II får de samme snævre udsvingsbånd på plus/minus 2,25 pct., som vi havde i EMS-systemet frem til 1993. Med ERM II-aftalen respekterer vi formuleringen fra det nationale kompromis fra 1993. I det nationale kompromis »Danmark i Europa« hedder det nemlig i linjerne om det danske ØMU-forbehold:

»Danmark må – også når andre EF-lande eventuelt går over i 3. fase – deltage i et nært valutasamarbejde i EF«.

Dermed har regeringen faktisk også fastholdt de grundfæstede principper for dansk valutakurspolitik: fastkurspolitikken og det forpligtende internationale samarbejde. Faktisk har jeg ikke set nogen med respekt for sig selv, der for alvor har ønsket, at vi brød med vores valutapolitiske grundsætninger, som vi har fulgt i en periode, der efterhånden strækker sig over mere end 40 år.

Og som jeg antydede det før, når alt det er sagt, skal vi selvfølgelig have modet til og også ansvaret for at diskutere og debattere de danske ØMU-forbehold i dag. Regeringen og de andre partier bag det nationale kompromis har givet befolkningen et klart tilsagn. De danske forbehold kan kun ændres af befolkningen ved en folkeafstemning. Sådan er det, og sådan bliver det. Regeringen har naturligvis den samme respekt for den kendsgerning som alle andre her i salen. Men ØMU-forbeholdet har som alle andre vigtige beslutninger omkostninger – både